

APÀTRIDA

-Que collons fotem a Hamburg?!

L'Ahmed tornava a esclatar contra la mare. Sempre els mateixos retrets... L'adolescència i el recent trasllat al nord d'Alemanya havien trasbalsat la vida del meu germà gran.

-Quan sigui major d'edat agafo l'autobús i me'n torno a Manresa!- Cridà tancant la porta de la seva habitació amb ràbia. Aquella nit, el silenci es va fer eixordador.

No era la primera vegada. El meus pares van deixar les seves arrels per venir a treballar a una pròspera Espanya del primer món. A nosaltres, tot i haver nascut a Catalunya, el fet de dir-nos Ahmed i Fahtima sempre ens havia fet notar l'etiqueta d'estrangers a les nostres esquenes. La crisi es va emportar l'empresa on treballava el pare. Ara, tornàvem a ser immigrants en busca d'una vida digne.

Tot és gris. Els matins són gèlids. A l'aire es pot percebre el gasoil dels cotxes de l'autopista que passa a escassos metres del nostre apartament a la perifèria.

Al arribar a l'escola, la mateixa sensació de sempre... Àrabs fóra de la seva terra. No entenc res. Passo les hores asseguda en un pupitre desgastat.

A la sortida l'Ahmed i jo esperem callats el tren que ens torna a les afores. Puc palpar la seva frustració. Els seus ulls són inerts i amaga la fúria sota els auriculars del MP3.

Arribant a casa treu les claus de la motxilla, i fa girar el pany de la porta. La mare ens rep amb un somriure incòmode en espera de les incontrolables reaccions del meu germà. Ell li gira la mirada i es dirigeix cap a la seva habitació. El tibo del braç i li planto cara.

-Que passa tiu? Sempre has de fer plorar la mare?- Vaig increpar-lo.

-Que en saps tu de la meva vida nena?! No m'atabalis i deixa'm en pau! Avui faig 18 anys...